

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/61/2025
Identifikačné číslo spisu: 4324010232
Dátum vydania rozhodnutia: 28.10.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:4324010232.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci proti obvinenému U. C. pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 28. októbra 2025 v Bratislave o dovolaní obvineného U. C. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. februára 2025, sp. zn. 1To/4/2025, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného U. C. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Levice (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 2. decembra 2024, sp. zn. 3T/30/2024, uznal obvineného U. C. (spolu so K. C.) vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, § 2 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

„dňa 28.09.2023 v čase od 00.51 h do 00.55 h na ul. H. Q. č. XX v F. v priestoroch podniku Y. L. C. R., po predchádzajúcej vzájomnej slovnej výmene fyzicky napadli Q. Z. a A. S. tým spôsobom, že najskôr sa začala bitka medzi obvineným U. C. a A. S., po ktorej padol na zem obvinený U. C., do ktorej sa ihneď zapojil aj obvinený K. C. a Q. Z., pričom došlo k strkaniam medzi nimi navzájom, po čom na zem padol A. S., ale aj Q. Z., ktorého obvinený K. C. kopol pravou nohou jedenkrát do oblasti hlavy a pokračoval jedným úderom päťou pravej ruky, načo ho odstrčil A. S., ktorého obvinený K. C. kopol jedenkrát pravou nohou do oblasti rebier, následne ho chcel udrieť jedenkrát pravou rukou do oblasti tváre, pričom ho netrafil a opäť ho jedenkrát kopol pravou nohou do oblasti ľavého bedra, pričom obvinený K. C. pokračoval vo svojich útokoch zdvihnutím malého kresla na sedenie, ktoré hodil smerom na A. S. a Q. Z., po čom nasledovala slovná výmena, po ktorej obvinený K. C. kopol pravou nohou A. S. do oblasti hrude, načo obaja spadli na zem a keď sa zdvihli, tak obvinený K. C. chytil neznámy predmet nachádzajúci sa na stole, ktorý hodil do A. S. a následne zobral do rúk kreslo na sedenie, ktoré zdvihol nad hlavu a hodil do A. S. a Q. Z., ktorých trafil do nôh, po čom došlo opäť k strkaniu medzi nimi, po čom sa A. S. začal biť so K. C. a U. C. s Q. Z., pričom K. C. udrel A. S.

jedenkrát pravou rukou zovretou v päť do oblasti tváre a po vzájomnom ňaťahovaní ho hodil na zem, kde ho jedenkrát pravou nohou kopol do oblasti tváre, po čom A. S. ostal nehybne ležať na zemi, načo ho obvinený K. C. kopol najmenej trikrát do oblasti brucha, zodvihol nad hlavu kreslo na sedenie a hodil do oblasti chrbta A. S. a následne ho pravou nohou jedenkrát kopol do zátylku hlavy a súčasne sa bil obvinený U. C. s Q. Z., kedy najprv Q. Z. chcel udrieť obvineného U. C., načo ho obvinený U. C. zhodil na zem a minimálne šesťkrát ho udril pravou rukou do zátylku hlavy, po čom sa Q. Z. postavil a začali sa medzi sebou ňaťhovať, načo ho obvinený U. C. strčil a Q. Z. spadol na zem, pričom narazil o kreslo a ostal ležať na zemi, kde ho obvinený U. C. jedenkrát kopol pravou nohou do vrchnej časti tela, po čom ostal Q. Z. nehybne ležať na zemi, pričom následne obaja obvinení K. C. a U. C. chodili po priestoroch herne a obvinený K. C. znovu podišiel k Q. Z. a dvakrát ho pravou nohou kopol do vrchnej časti tela, potom prešiel k A. S., ktorý sa snažil postaviť a jedenkrát ho ľavou nohou kopol do zátylku hlavy a dvakrát kopol pravou nohou do oblasti chrbta, a keď sa po chvíli opäť snažil A. S. postaviť, obvinený K. C. ho kopol dvakrát do zátylku hlavy, načo opäť ostal poškodený nehybne ležať, po čom obvinený K. C. prešiel k Q. Z. ležiacemu na zemi, ktorého jedenkrát ľavou nohou a následne jedenkrát pravou nohou kopol do vrchnej časti tela, a opäť prešiel k A. S., ktorého kopol jedenkrát pravou nohou do oblasti chrbta a jedenkrát ľavou nohou do oblasti zátylku hlavy a pokračoval k poškodenému Z., ktorého jedenkrát pravou nohou kopol do vrchnej časti chrbta, po čom s útokmi prestal, pričom týmto konaním A. S. spôsobili zranenia, a to povrchové poranenie hlavy - odreninu s dobou liečenia a práceneschopnosti do 7 dní a Q. Z. spôsobili trojnásobnú zlomeninu sánky s posunom úlomkov, zlomeninu nosovej kosti s posunom úlomkov, otras mozgu, pomliaždenie čelovej oblasti hlavy, zlomeninu zuba 11, poškodenie sánkového nervu vľavo, odreniny pravého a ľavého kolenného kĺbu, s komplikáciou liečby zranenia sánky v podobe opätovného posunu úlomkov ľavého kĺbového výbežku, s dobou práceneschopnosti a obmedzením na bežnom spôsobe života do 6 týždňov.“

Za to mu okresný súd uložil podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, za použitia § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. e) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku, súd poškodených Q. Z. a Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a.s., odkázal s ich nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) rozhodujúc o odvolaní obvineného U. C. a prokurátorky proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu rozsudkom z 18. februára 2025, sp. zn. 1To/4/2025, podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo vzťahu k obvinenému U. C. (ako aj vo vzťahu k K. C.) zrušil v časti vo výrokoch o trestoch a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému U. C. uložil podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 pri nezistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, pričom obvineného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. V ostatných častiach zostal napadnutý rozsudok nezmenený. Zároveň krajský súd podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvineného U. C. ako nedôvodné.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Ivany Kochanskej dovolanie doručené súdu prvého stupňa 7. augusta 2025 a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) a písm. h) Trestného poriadku.

V intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený namietal, že napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom keďže súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd založili svoje rozhodnutie o jeho vine v rozhodujúcej miere len na kamerovom videozázname z miesta činu z 28. septembra 2023 zachytávajúceho priebeh skutku.

Uvedený kamerový záznam považoval za nezákonný dôkaz, ktorý nebol súdom vykonaný zákonným spôsobom pretože v celom spise absentuje procesný úkon akým bol predmetný kamerový záznam zaistený a zabezpečený do spisu. Čiže v spise absentujú akékoľvek údaje o tom akým spôsobom, kto, kedy a kde tento kamerový záznam polícii vydal, resp. či bol odňatý, resp. je neznámy spôsob akým bol celý záznam a tiež časť, ktorá bola polícii vydaná, vytvorený. Takýto postup považoval za priamo rozporný s Trestným poriadkom, keďže o tomto dôkaze, na ktorom bolo v rozhodujúcej miere založené rozhodnutie o vine obvineného, nie je vôbec zrejmé, ako sa dostal do vyšetrovacieho spisu a ako sa stal z neho použiteľný dôkaz, a preto ide o nezákonný a procesne nepoužiteľný dôkaz, na podklade ktorého nebolo možné založiť rozhodnutie o vine obvineného. Svoju argumentáciu podporil aj tvrdením, že žiadne iné dôkazy či už samostatne alebo v spojení s inými dôkazmi neboli spôsobilé založiť rozhodnutie súdu o vine obvineného zo žalovaného skutku. Na podporu svojej argumentácie v ďalšom uviedol, že ani na vykonanie tohto nezákonného dôkazu na hlavnom pojednávaní neboli splnené podmienky, a teda aj jeho vykonanie na hlavnom pojednávaní bolo uskutočnené v rozpore s ustanovením § 270 ods. 2 Trestného poriadku vzhľadom na to, že súd na hlavnom pojednávaní konanom 15. októbra 2024 pristúpil k vykonaniu vyššie uvedeného nezákonného dôkazu bez oboznámenia správy o tom, akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený a získaný, pretože takáto správa sa v spise nenachádza. V danom prípade však súd vykonal tento dôkaz bez toho, aby bolo pred jeho vykonaním stranám oznámené akým spôsobom bol tento dôkaz zabezpečený, a z toho dôvodu obvinený skonštatoval, že tento je nielen nezákonný, ale došlo aj k jeho nezákonnému vykonaniu.

V súvislosti s naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku namietal, že naplnenie tohto dovolacieho dôvodu vidí v niekoľkých rovinách, pričom podľa obvineného prvá rovina naplnenia dovolacieho dôvodu spočíva v nesprávnom posúdení existencie okolností vylučujúcich protiprávnosť ako konania v nutnej obrane podľa § 25 Trestného zákona. Obvinený vyjadril presvedčenie, že v danom prípade došlo k naplneniu všetkých podmienok nutnej obrany a z toho dôvodu zdôraznil, že sa svojim konaním nedopustil spáchania žiadneho trestného činu, keďže v jeho konaní absentoval znak protiprávnosti. V prvom rade uviedol, že celý incident vyvolal poškodený A. S., a keď sa obvinený postavil a pristúpil k poškodenému S., tak tento na neho z ničoho nič fyzicky zaútočil následkom čoho obvinený padol na zem. V ďalšom priebehu incidentu na obvineného ako prvý zaútočil aj poškodený Z., ktorého sa obvinenému podarilo zosunúť na zem, kde ho obvinený pomerne slabou intenzitou bez náprahu udieral do chrbta a krku, na čo sa poškodený postavil a začali sa spolu naťahovať, pričom obvinenému sa podarilo odstrániť poškodeného, ktorý stratil rovnováhu a spadol na zem, pričom následne obvinený dokončil jeho obrannú techniku kopom do oblasti tváre, aby tak definitívne zastavil opakované útočné konanie poškodeného na obvineného. Po tomto odvrátení útokov sa už obvinený nikoho fyzicky nedotkol a svoje konanie ukončil, pričom jediný kto vo fyzických útokoch na poškodených, ktorí ležali na zemi, pokračoval bol obvinený K. C.. V ďalšom obvinený opätovne hodnotil v konaní vykonané dôkazy a polemizoval s hodnotením dôkazov vo veci konajúcimi súdmi. Druhú rovinu naplnenia predmetného dovolacieho dôvodu obvinený videl v nesprávnej právnej kvalifikácii skutku s poukazom na to, že skutková veta (opis skutku) tak v rozhodnutí prvostupňového ako aj odvolacieho súdu neobsahuje popis skutočností, ktorými mal obvinený naplniť všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného poriadku v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, a podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona, keďže zo skutkovej vety nie je zrejmé, že by tam opísané konanie obvineného U. C. bolo vedené s úmyslom spôsobiť poškodeným ťažkú ujmu na zdraví, pričom navyše na poškodeného Z. útočil aj spoluobvinený K. C., a tak zranenia ktoré mu boli spôsobené nemožno pripísať na ťarchu obvineného U. C.. Vo vzťahu k uvedenému považoval rozhodnutia vo veci konajúcich súdov za arbitrárne a nepreskúmateľné. Jeho konanie malo byť správne právne kvalifikované ako dokonaný prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Taktiež mal za to, že zo skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku nevyplýva akým spôsobom sa mal dopustiť hrubej neslušnosti verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom, a teda jeho konanie nemalo byť právne kvalifikované ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Treťou dovolacou argumentáciou obvineného vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu bolo nepriznanie existujúcej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. i) Trestného zákona, Okresný súd ako aj odvolací súd vo svojich rozhodnutiach

konštatovali, že nezistili u obvineného žiadnu poľahčujúcu okolnosť, pričom z odôvodnenia týchto rozhodnutí vyplýva, že sa zaoberali posúdením námietky obvineného, že konal v nutnej obrane, a dospeli k záveru, že medze nutnej obrany prekročil, no na strane druhej nevyslovili, že by sa o nutnú obranu jednat' nemohlo za splnenia ďalších podmienok. Keďže spúšťačom konfliktu bol poškodený S., tak z uvedeného nepochybne vyplývala existencia a danosť poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. i) Trestného zákona, ktorú súd napriek jej existencii nezobral do úvahy pri ukladaní trestu.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku obvinený namietal, že trest mu bol ukladaný v rámci trestnej sadzby trestu odňatia slobody v rozmedzí 6 až 10 rokov, ktorá vychádzala z nesprávnej právnej kvalifikácie skutku spolu so zvýšením dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu z dôvodu opätovného spáchania zločinu postupom podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona, pričom pri správnom posúdení skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona by v prípade obvineného trestná sadzba predstavovala základnú výmeru trestu odňatia slobody v sadzbe 6 mesiacov až 2 roky, a zároveň nakoľko by už nešlo o opätovné spáchanie zločinu nedošlo by ani k úprave trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona, čo predstavuje pochybenie, že trest odňatia slobody bol uložený mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom.

Na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a rozsudkom okresného súdu, a v konaní ktoré im predchádzalo bol porušený zákon v § 319, § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e), ods. 3, § 322 ods. 3, § 2 ods. 10, § 2 ods. 12, § 119 ods. 1 a ods. 3, § 270 ods. 2 Trestného poriadku a § 155 ods. 1, § 14 ods. 1, § 20, § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 25 ods. 1, ods. 3, § 36 Trestného zákona v neprospech obvineného; podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre z 18. februára 2025, sp. zn. 1To/4/2025, a rozsudok Okresného súdu Levice z 2. decembra 2024, sp. zn. 3T/30/2024, vo všetkých výrokoch týkajúcich sa obvineného U. C.Á. a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Levice, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Taktiež navrhol, aby dovolací súd rozhodol podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku o nevzatí obvineného do väzby. Záverom navrhol, aby podľa § 380 ods.4 Trestného poriadku po podaní predmetného dovolania prerušil výkon trestu odňatia slobody u obvineného U. C., a to až do meritórneho rozhodnutia dovolacieho súdu o podanom dovolaní.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor príslušnej prokuratúry s tým, že dovolanie obvineného považuje za nedôvodné a neopodstatnené. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku poukázal na to, že obvinený v priebehu odvolacieho konania podľa neho nezákonne vykonaný dôkaz - kamerový záznam z miesta činu nenamietal, pričom tieto skutočnosti mu boli známe už v pôvodnom konaní. Aj napriek uvedenému podľa prokurátora obvineným namietané zadováženie kamerového záznamu bolo zákonné, a to na základe žiadosti Okresného riaditeľstva PZ v Leviciach o poskytnutie súčinnosti, pričom zvýraznil, že o takomto úkone nie je potrebné osobitne vyhotoviť zápisnicu v zmysle § 58 ods. 1 Trestného poriadku. K dovolacej námietke obvineného vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že trest uložený obvinenému podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona pri nezistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a zistení príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona vo výmere 6 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia považuje za zákonný. K dovolacej argumentácii obvineného vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že zo strany obvineného nešlo o konanie v nutnej obrane a to bez ohľadu na to, kto konflikt vyvolal ako prvý, nakoľko obvinený fyzicky útočil na oboch poškodených, a v priebehu celého incidentu nadobudol aj spolu so spoluobvineným Sebastiánom Bandom fyzickú prevahu nad poškodenými do tej miery, že obaja pokračovali vo fyzických útokoch na poškodených a to aj v okamihu, keď títo ležali nehybne na zemi a ani sa nebránili. Záverom prokurátor zvýraznil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa resp. odvolacieho považuje vo vzťahu k obvinenému U. C. za správne. S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. h) a písm. i)

Trestného poriadku. V opačnom prípade navrhol, aby dovolací súd podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie zamietol, pretože dôvody dovolania uvádzané obvineným neboli preukázané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najskôr v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Dovolací súd, ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i), písm. h) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené, a že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Mariana Marinescu proti Rumunsku z 2. februára 2010, č. 36110/03, Emen proti Turecku z 26. januára 2010, č. 25585/02, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku zo 14. februára 2002, č. 26668/95, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011, č. 26766/2005 a č. 22228/06 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže teda najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov. Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania. Ako už najvyšší súd skonštatoval vyššie, dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu, aký je

charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolanie aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

V danom prípade obvinený v podstate namietal, že súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd založili svoje rozhodnutie o jeho vine v rozhodujúcej miere len na kamerovom videozázname z miesta činu z 28. septembra 2023, avšak v spise absentujú akékoľvek údaje o tom akým spôsobom, kto, kedy a kde tento kamerový záznam polícii vydal, resp. či bol odňatý, a akým spôsobom bol vytvorený, pričom navyše na hlavnom pojednávaní bol vykonaný tento dôkaz v rozpore s ustanovením § 270 ods. 2 Trestného poriadku keďže spolu so samotným kamerovým záznamom nebola prečítaná správa o tom, akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený alebo získaný.

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní, a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Vo vzťahu k uvedenému najvyšší súd poukazuje aj na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 2016/11, v zmysle ktorého „ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky limituje uplatnenie ohrozených alebo porušených subjektívnych práv v konaní pred štátnymi orgánmi postupom týchto orgánov ustanoveným zákonom, z čoho vyplývajú aj obmedzenia ustanovené zákonom (lehota alebo iná podmienka na uplatnenie práva). Nezáleží na tom, či ide o právo vyplývajúce aj priamo z ústavy alebo „len“ zo zákona. Ak Trestný poriadok ustanovuje pre uplatnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku podmienku námietky dovolateľovi známej okolnosti, ktorá uplatnený dovolací dôvod zakladá, už v predchádzajúcom (najneskôr odvolacom) konaní (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku), nie je možné bez takého postupu dotknutý dôvod dovolania úspešne použiť a odvolací súd v takom prípade dovolanie vždy odmietne ako zrejme nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.“

Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že ak v dovolaní uplatňovaná okolnosť nepochybne bola, resp. musela byť obvinenému (ako dovolateľovi) v priebehu prvostupňového alebo odvolacieho súdneho konania známa a v týchto štádiách trestného konania ju neuplatnil, t. j. neuplatnil ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, resp. uplatnil ju až v podanom dovolaní, v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku nemôže byť táto okolnosť použitá ako podklad pre splnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

S prihliadnutím na konkrétnu situáciu najvyšší súd uvádza, že obvinený námietku nezákonnosti kamerového záznamu z 28. septembra 2023 vzniesol po prvýkrát až v rámci dovolacieho konania, preto pokiaľ by nezákonnosť tohto dôkazu malo zakladať dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený túto námietku vzniesol oneskorene, čo bráni jej vecnému prieskumu dovolacím súdom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti najvyšší súd túto dovoláciu námietku obvineného vyhodnotil ako nedôvodnú.

V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd opätovne pripomína, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa (primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 57/2007-II). Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371

ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd najprv vo všeobecnosti uvádza, že predmetný dovolací dôvod je upravený alternatívne - buď je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo vychádza z nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. V oboch prípadoch však platí existencia právnej chyby, nie skutkovej. V dôsledku toho dovolací súd pri uplatnení tohto dôvodu nemôže skúmať a spochybňovať skutkové zistenia, nakoľko ťažisko dokazovania v trestnom konaní je totiž pred prvostupňovým súdom a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, prípadne korigovať len odvolací súd. Pri posudzovaní opodstatnenosti tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd hodnotí skutkový stav len z hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008). Prostredníctvom tohto dôvodu nemožno nahrádzať iné mimoriadne opravné prostriedky (obnovu konania a zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní), ktoré slúžia na nápravu nedostatkov v skutkových zisteniach.

Povedané inými slovami predmetný dovolací dôvod dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Ďalej predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejší alebo miernejší trestný čin, alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať, napr. rozhodovania o treste, či ochrannom opatrení (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II).

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo môže spočívať v kvalifikácii zisteného skutku ako iného trestného činu, než ako zodpovedá správne použitiu zákona, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Právnym posúdením skutku sa rozumie jeho hmotnoprávne posúdenie. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok ustálený v napadnutom rozhodnutí súdu v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podriadený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Východiskom pre zistenie tohto dovolacieho dôvodu je opis skutku, ako bol ustálený v príslušnom výroku, t. j. v tzv. skutkovej vete napadnutého rozhodnutia vo veci (primerane uznesenie najvyššieho súdu z 10. februára 2010, sp. zn. 3 Tdo 39/2009). Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak (ako už bolo vyššie uvedené) môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 3/2011).

Nesprávnosť právnych úvah uvedených v odôvodnení dovolaní napadnutého rozhodnutia nie je

dôvodom na konštatovanie splnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ak skutková veta výroku o vine zodpovedá podľa hodnotenia dovolacieho súdu použitej právnej kvalifikácii. Ak dovolacie námietky (sčasti) smerujú proti skutkovým zisteniam a tomu zodpovedajúcim dôkazným hodnotiacim úvahám súdu, tak v celom tomto rozsahu ich nemožno v dovolacom konaní (na rozdiel od konania odvolacieho) preskúmať. Relevantné (preskúmateľné) sú námietky voči samotnej právnej kvalifikácii, ale len v tom rozsahu, v ktorom túto kvalifikáciu spochybňujú z hľadiska reálií súdom zisteného skutku (teda nie z hľadiska iných skutkových zistení) (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 49/2013-I).

Pod pojmom „skutok“ treba rozumieť udalosť vo vonkajšom svete vyvolanú aktívnym alebo pasívnym prejavom vôle páchatel'a (konaním), ktoré sa stáva trestným činom, ak vyčerpáva znaky skutkovej podstaty niektorého trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 46/2013). Vo vzťahu k pojmu „skutková veta“, je potrebné uviesť, že odráža faktické okolnosti, ktoré sú právne relevantné z hľadiska základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu, teda kvalifikačne použitého ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona (pozri stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2019-I). Pre úplnosť skutkovej vety postačuje, ak obsahuje pojmy a gramatické formulácie, ktoré významovo zodpovedajú (všetkým) znakom skutkovej podstaty trestného činu. Rovnako musí byť odrazom právnej vety, nie však jej kópiou. Je neprístupné formulovať skutkovú vetu spôsobom, že táto síce vo výsledku obsahuje všetky zákonné znaky danej skutkovej podstaty, ale je nepreskúmateľná v tom, akým konkrétnym konaním a za akých konkrétnych okolností malo dôjsť k spáchaniu trestného činu. Skutková veta (popis skutku) nie je totožná s právnou vetou a spravidla nepoužíva terminológiu právnej vety (teda terminológiu dotknutého zákonného ustanovenia), aj keď sa niekedy použité výrazy a formulácie skutkovej a právnej vety nevyhnutne prekrývajú (zhodujú). Skutková veta však musí s dostatočnou obsahovou určitosťou vyjadrovať všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom použitej právnej kvalifikácie (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 22/2015-III).

Skutková veta má teda stručne a výstižne vyjadriť žalovaný skutok, ktorého sa obžalovaný podľa zistenia súdu dopustil. Skutok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného, musí byť v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený v zmysle § 163 ods. 1, písm. c), ods. 3 Trestného poriadku (predovšetkým spôsob jeho spáchania) tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný vinným. Ak neobsahuje skutková veta vo výroku o vine úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty; teda ak pri formulovaní skutkových záverov súd opomenie určitú, nie bezvýznamnú časť skutkových zistení, ktoré vyšli v konaní najavo, dochádza k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý proces (pozri rozsudok najvyššieho súdu z 9. decembra 2010, sp. zn. I TdoV 22/2010, nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2016, sp. zn. III. ÚS 509/2015, a z 20. decembra 2017, sp. zn. II. ÚS 521/2017).

Najvyšší súd (ako jeho judikatúra už chronicky zdôrazňuje) teda v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len posúdi, či skutok zistený súdom zodpovedá použitej právnej kvalifikácii (všetkým jej znakom). Nevstupuje do procesu hodnotenia dôkazov, teda dôkazy nehodnotí ani nepreskúmava správnosť úvah skôr vo veci konajúcich súdov pri hodnotení dôkazov. Je potrebné tiež zdôrazniť, že podoba skutku uvedená vo výroku rozsudku (správnosť kvalifikácie ktorej sa preskúmava) sa nemôže považovať za doplnenú obsahom odôvodnenia rozsudku a dovolací súd musí pri svojom kvalifikačnom prieskume vychádzať výlučne zo skutkovej vety odsudzujúceho výroku napadnutého rozsudku (pozri odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 22/2015).

Obvinený pod uvedený dovolací dôvod svoju dovoláciu argumentáciu predložil v zásade v troch rovinách, že:

a) skutok uvedený v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku nezodpovedá právnej kvalifikácii zločinu

ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného poriadku v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona,
b) že v konaní boli naplnené podmienky pre posúdenie jeho konania ako konania v nutnej obrane podľa § 25 Trestného zákona,
c) že mu mala byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. i) Trestného zákona,

Vo vzťahu k prvej dovolacej argumentácii obvineného spočívajúcej v tvrdení, že skutková veta odsudzujúceho rozsudku neobsahuje popis skutočností, ktorými mal obvinený naplniť všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného poriadku spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, keďže zo skutkovej vety nie je zrejmé, že by tam opísané konanie obvineného U. C. bolo vedené s úmyslom spôsobiť poškodeným ťažkú ujmu na zdraví, najvyšší súd uvádza, že s uvedenou námietkou sa ako námietkou obhajobnou, resp. odvolacou zaoberali ako okresný súd, tak aj súd odvolací.

Najvyšší súd sa plne stotožnil s argumentáciou okresného súdu (posledný odsek str. 18 až prvý odsek str. 19 rozsudku súdu prvého stupňa) ako aj s argumentáciou krajského súdu (druhý odsek na str. 11 rozsudku krajského súdu) vo vzťahu k uvedenej dovolacej argumentácii obvineného ohľadne ním namietaného nenaplnenia všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona bez potreby osobitnej repetície tam uvedených dôvodov.

Len vzhľadom na obsah dovolacej argumentácie najvyšší súd zhrňuje a uzatvára, že konanie obvineného U. C. bolo právne kvalifikované ako spáchané v spolupáchateľstve podľa § 20 ods. 1 Trestného zákona. Pre spoločné konanie je charakteristická priama a osobná účasť na čine, pričom spoločné konanie spočíva v tom, že každý môže uskutočniť celé konanie, alebo každý môže vykonať len časť konania predpokladaného skutkovou podstatou, resp. každý zo spolupáchateľov vykonáva určitú činnosť, ktorá je až ako celok posudzovaná ako trestný čin.

Vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu obvinený v podstate namieta, že v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku nie je vo vzťahu k jeho konaniu taký popis skutkového deja, ktorý by popisoval jeho konanie ako konanie spáchané v úmysle spôsobiť ťažkú ujmu poškodenému Q. Z..

Ako bolo vyššie konštatované pod pojmom spoločné konanie je potrebné chápať aj takú účasť páchatel'a na trestnom čine, kedy každý zo spolupáchateľov vykonáva určitú časť konania predpokladaného skutkovou podstatou trestného činu, prípadne vykonáva činnosť, ktorá je až ako celok posudzovaná ako trestný čin.

V danom prípade skutková veta odsudzujúceho rozsudku jasne popisuje ako účasť obvineného U. C., tak aj spoluobvineného K. C. na spáchanom skutku, pričom je v zásade irelevantné, či popis konania obvineného U. C. samo o sebe zodpovedá právnej kvalifikácii zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona. Pre podradenie jeho konania pod uvedenú právnu kvalifikáciu postačuje, ak skutková veta odsudzujúceho rozsudku v dostatočnom rozsahu popisuje jeho konanie v spojení s konaním obvineného K. C., ktoré konanie samo o sebe zodpovedá právnej kvalifikácii predmetného trestného činu, resp. ak popisuje konanie oboch obvinených spôsobom, že tieto konania spoločne naplňajú skutkovú podstatu trestného činu, pričom je vo vzťahu k právnej kvalifikácii irelevantné, či sa ich konanie vzťahuje k poškodenému A. S., alebo k Q. Z., alebo k obom poškodeným. Postačuje ak spoločné konanie obvinených smeruje k spôsobeniu ťažkej ujmy aspoň u jedného z poškodených.

Podľa najvyššieho súdu slovný popis deja v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa slovami: „...Q. Z., ktorého obvinený K. C. kopol pravou nohou jedenkrát do hlavy a pokračoval jedným úderom päťou pravej ruky..., ...udrel A. S. jedenkrát pravou rukou zovretou v päť do oblasti tváre a po vzájomnom ňaňhovaní ho hodil na zem, kde ho jedenkrát pravou nohou kopol do oblasti tváre, pričom A. S. ostal nehybne ležať na zemi., ... následne ho pravou nohou jedenkrát kopol do zátylku hlavy...,...U. C. zhodil na zem a minimálne šesťkrát ho udrel pravou rukou do zátylku hlavy..., ...ho

obvinený U. C. jedenkrát kopol pravou nohou do vrchnej časti tela, po čom ostal Q. Z. nehybne ležať na zemi, pričom následne obaja obvinení K. C. a U. C. chodili po priestore herne a obvinený K. C. znova podišiel k Q. Z. a dva krát ho pravou nohou kopol do vrchnej časti tela, potom prešiel k A. S., ktorý sa snažil postaviť a jedenkrát ho ľavou nohou kopol do zátylku hlavy..., .. ho dvakrát dopol do zátylku hlavy....., prešiel k Q. Z. ležiacemu na zemi, ktorého jeden krát ľavou nohou a následne jedenkrát pravou nohou kopol do vrchnej časti tela.“ v nevyhnutnom rozsahu popisujú spoločné konanie obvineného U. C. so spoluobvineným K. C. spôsobom, ktorý plne zodpovedá právnej kvalifikácii konania obvineného U. C. ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona keďže spoločným konaním sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil v úmysle inému úmyselne spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo.

Vo vzťahu k dovolacej námietke obvineného, že popis skutku nezodpovedá ani právnej kvalifikácii prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spáchanej spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, pretože v ňom nie je žiadna zmienka o tom, že sa mal dopustiť hrubej neslušnosti verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom, najvyšší súd uvádza, že uvedená dovolacia námietka obvineného nie je zjavne dôvodná, keďže právna veta odsudzujúceho rozsudku nekladie obvinenému za vinu, že by sa dopustil slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom „hrubej neslušnosti“ ale „výtržnosti“, a tak uvedená dovolacia námietka je irelevantná, pretože vyjadrenie pojmového znaku „hrubej neslušnosti“ pre správnu kvalifikáciu trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona nebolo potrebné, keďže pre naplnenie skutkovej podstaty uvedeného trestného činu postačovalo vyjadrenie pojmového znaku „výtržnosti“, ktorý bol aj naplnený. Najvyšší súd uzatvára, že skutková veta odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa po právnej stránke zodpovedá uvedenej právnej kvalifikácii, keďže zo skutkovej vety plynie, že obvinený spoločným konaním sa dopustil slovne, fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného.

Súčasne je potrebné zvýrazniť, že pokiaľ sa obvinený nestotožňuje s hodnotením dôkazov súdmi nižšieho stupňa v otázke ustálenia skutku, tak táto skutočnosť nemôže zakladať žiadny dovolací dôvod.

Vo vzťahu k druhej argumentačnej línii dovolania, v rámci ktorej obvinený namietal, že jeho konaním boli naplnené podmienky pre posúdenie jeho konania ako konania v nutnej obrane podľa § 25 Trestného zákona, najvyšší súd uvádza, že pre možnosť posudzovania podmienok nutnej obrany alebo putatívnej obrany, ako okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu v dovolacom konaní, by zistený skutok musel obsahovať skutkové okolnosti svedčiacie na možnosť konania obvineného v nutnej obrane alebo v putatívnej obrane. Za tejto situácie by bol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku naplnený vtedy, ak by také okolnosti boli nesprávne právne vyhodnotené, t. j. ako nespĺňajúce kritériá uvedené v § 25 Trestného zákona, hoci v skutočnosti by ich spĺňali (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod č. 47/2014-III).

Zo skutku tak, ako ho v takzvanej skutkovej vete svojho rozhodnutia ustálil súd prvého stupňa, ale aj odvolací súd, neplynie, že by obvinený mal konať v nutnej obrane, a to najmä vzhľadom na súdmi ustálené napadnutie poškodených zo strany nielen obvineného K. C., ale aj obvineného U. C. (kopol ležiaceho Q. Z. nohou do vrchnej časti tela v čase keď ostal ležať na zemi po tom, čo ho obvinený strčil) aj v čase keď poškodení ležali na zemi resp. nejavili už žiadne známky odporu.

Súdy nižšieho stupňa v dôvodoch svojich rozhodnutí (od 2. odseku str. 19 až do 2. odseku str. 20 rozsudku okresného súdu, od 2. odseku str. 10 až do 1. odseku str. 11 rozsudku krajského súdu) logickým, akceptovateľným, rozumným spôsobom vysvetlili, prečo nepovažovali podmienky nutnej obrany plynúce z ustanovenia § 25 Trestného zákona za splnené, pričom toto ich odôvodnenie nie je možné považovať za svojvoľné, arbitrárne.

Vo vzťahu k poslednej dovolacej argumentácii obvineného, ktorú subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, že vo veci konajúce súdy mu neprávom nepriznali

poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. i) Trestného poriadku, že spáchal trestný čin odvracajúc útok alebo iné nebezpečenstvo alebo konajúc sa okolnosťami, ktoré by za splnenia ďalších predpokladov inak vylučovali trestnosť činu, ale konal bez toho, že by boli celkom splnené podmienky nutnej obrany, krajnej núdze, výkonu práva a povinnosti alebo súhlasu poškodeného, oprávneného použitia zbrane, dovoleného rizika alebo plnenia úloh agenta najvyšší súd uvádza nasledovné.

Otázka zisťovania, resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného. Ak ale súd v napadnutom rozhodnutí konštatuje danosť niektorej takejto okolnosti, či už poľahčujúcej ale priťažujúcej, no v rozpore s tým ju nezoberie do úvahy pri ukladaní trestu - pri úprave trestnej sadzby tak, ako to ustanovuje § 38 ods. 2 až 4 Trestného zákona, ide o skutočnosť, ktorá za splnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 5 Trestného poriadku môže znamenať naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia) (rozhodnutie publikované v Zbierke pod č. 18/2015)

V posudzovanej veci však o žiadne takéto relevantné pochybenie zo strany súdu nešlo, keďže u obvineného bola zistená jediná priťažujúca okolnosť [§ 37 písm. h) Trestného zákona], s prihliadnutím na ktorú bol aj ukladaný trest v rámci upravenej trestnej sadzby.

Berúc do úvahy vyššie rozvedené skutkové a právne zistenia vyhodnotil najvyšší súd dovolanie obvineného vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu ako nedôvodné.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Citované ustanovenie predstavuje osobitný dovolací dôvod vo vzťahu k ustanoveniu § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku pokrývajúceho vo všeobecnosti chyby spôsobené nesprávnym použitím hmotnoprávneho ustanovenia. Z tohto dôvodu má vo vzťahu k nemu charakter špeciálneho ustanovenia („lex specialis“). Jeho použitie prichádza do úvahy „len“ v dvoch základných situáciách, a to v prípade, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, teda pod dolnú alebo nad hornú jej hranicu alebo v prípade, že bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, pričom jednotlivé druhy trestu sú vymenované v ustanovení § 32 Trestného zákona.

Obvinený naplnenie tohto dovolacieho dôvodu odvíjal od nesprávneho právneho posúdenia skutku, a to v kontexte jeho dovolacej argumentácie vo vzťahu k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného zákona, čiže napriek tomu, že formálne obvinený namietal dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku v skutočnosti ide po obsahovej stránke o dovolacie dôvody spadajúce pod ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré súd ako je uvedené vyššie vyhodnotil ako nedôvodné.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného U. C. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.